

Rotswanden die je wilt aaien

CROSS COUNTRY

LETHA WILSON

Waar Grimm Gallery, Keizersgracht 241

Te zien t/m 13/7

Een van de bezienswaardigheden van het Amerikaanse natuurreservaat Zion National Park is de Weeping Rock, waar water uit zandsteen sijpelt en van de overhangende rotsen naar beneden drupt. 'Als je achter de overhangende rots naar binnen gaat heb je een geweldig uitzicht en kun je prachtige foto's maken van de huilende muur en het omliggende park. Houd er rekening mee dat je klam wordt,' schrijft een Britse bezoeker op Tripadvisor.

Want behalve ervaringen neem je natuurlijk foto's mee als souvenir (en bewijs) van je hike. Gaan we daarom naar buiten, om foto's te maken? Terwijl een foto niet kan vatten hoe het is om lijfelijk in de natuur te staan.

Betraande steen

De Amerikaanse kunstenaar Letha Wilson doet een poging door het materiaal van haar foto's fysiek ruimte in te laten nemen. Wilson bezocht voor deze nieuwe serie werken Zion National Park en andere natuurgebieden in de VS. Bij Weeping Rock ging Wilson niet voor het uitzicht, maar maakte ze een close-up van de betraande steen. Ze lijkt vooral geïnteresseerd in texturen; de ruwe oppervlaktes van rotswanden, de kriebelige twijgen. Wilson fotografeert structuren die je zou willen aaien, maar de camera maakt ze vlak.

En die vlakke weergaves van warm

FOTO SONIA MANGIAPANE, COURTESY THE ARTIST AND GRIMM AMSTERDAM | NEW YORK

steen of weelderige varens zijn bovendien gedrukt op koel en bikkelaarhard cortenstaal. De platen hebben verschillende vormen, en knipogen naar meesters van de buitenbeeldhouwkunst: het cortenstaal doet denken aan Richard Serra, de lichte boogvormen aan de stabiles van Alexander Calder.

Bescheiden formaat

Haar foto van de Weeping Rock is afgedrukt op een plaat die aan de onderkant een beetje krult. Daardoor ontstaat een neerwaartse beweging, alsof het vocht op de steen zou kunnen druipen. Wilson vouwt, doorboort, last, of schuift haar staalplaten in elkaar. Een foto van palmladeren

kan zomaar door een foto van een rotskloof heen snijden.

De foto's kunnen daardoor rechtop staan. Het zijn dus vrijstaande sculpturen geworden, en daarmee tart Wilson de gebruikelijke tweedimensionaliteit van fotografie.

Je kunt deze fotosculpturen niet overzien als je er alleen recht voor staat; je moet eromheen lopen. Om de kunstwerken aan den lijve te ervaren zouden ze veel groter moeten zijn, maar ook deze bescheiden formaten brengen de bezoeker in beweging.

Het is knap hoe Wilson de materialiteit van haar natuurfoto's aanjaagt, en het toch ook platte plaatjes laat zijn. Want vanaf elk gezichtspunt kun je ook achter- of zijkanten van de stalen platen zien. Nooit krijg je overzicht of uitzicht – zoals je ook een landschap door je cameraleens ervaart.

Sophia Zürcher